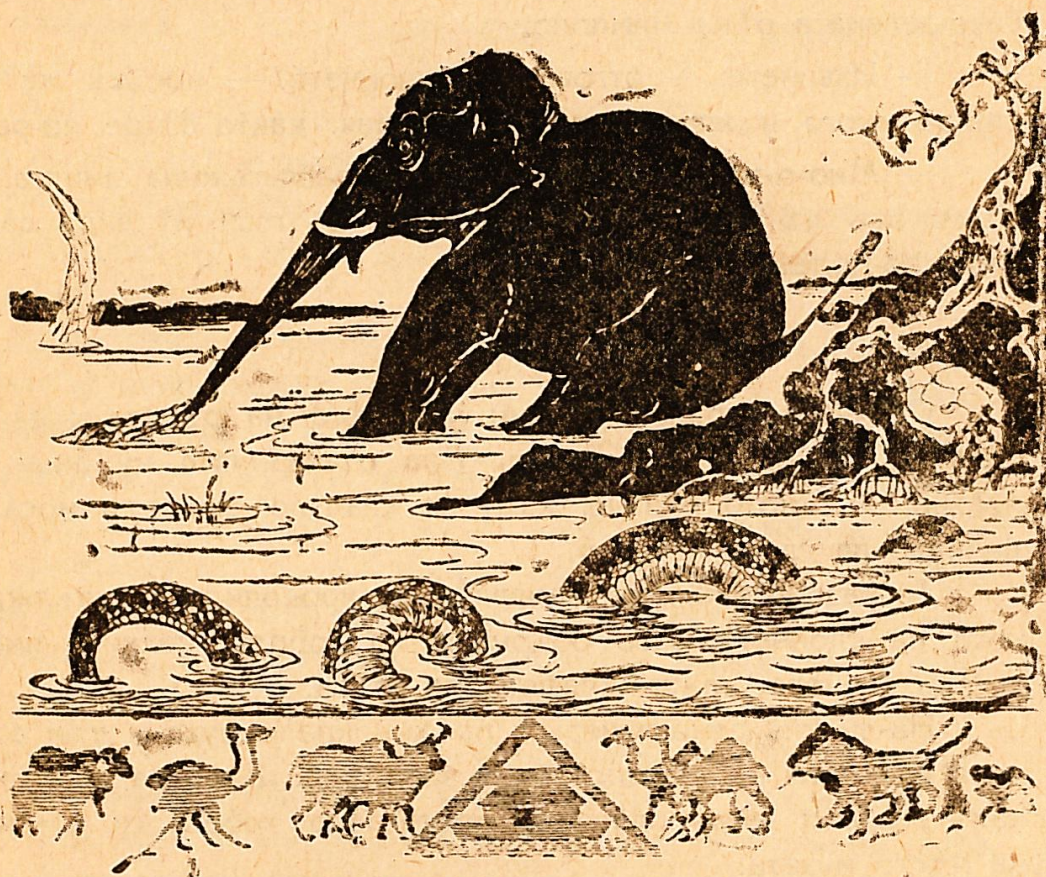

Слончето, най-послѣ, почувствувало, че краката му се лъзгатъ, и то проговорило прѣзъ носа си, който сега билъ аршинъ и половина дългъ:

— Е, стига, де, остави ме!

Тогава змията изпълзѣла на брѣга, обвила се на двойно колело около заднитѣ крака на слончето и казала:

— О, неопитни пѣтешественико! хайде да теглимъ двама съ всичка сила, иначе този юнакъ съ дебелата броня (искала да каже крокодилътъ) за винаги ще тури край на твоето хубаво бждеще!

(На тази картинка е нарисувано слончето, което крокодилътъ дърпа за носа. То е много очудено и поразено; то усѣща болки и вика прѣзъ носа си: „пусни ме, боли!“ То дърпа и дърпа носа си, и крокодилътъ сѣщо дърпа и дърпа; змията иде на помощ на слончето. Черното пятно отдѣсно — това е брѣгътъ на сиво-зелената рѣка Лимпопо (азъ немога да нарисувамъ картината съ бои) а дебелото дърво съ закачливи прѣвити корени е едно отъ тѣзи дървета, отъ които се хваща трѣска. Подъ картинката сѣ нарисувани сѣнки на Африкански животни. Вие виждате два лѣва, два страуса, два вола, двѣ камили, двѣ овци и още други животинки, прилични на плъхове или зайчета. Тѣзи животни сѣ поставени така — за украшение. Тѣ биха били по-красиви, ако можехъ да ги нарисувамъ съ бои).